

Viure a Can Fornaca

Després de conduir cinc quilòmetres per una carretera sinuosa enmig del bosc, la visió de la urbanització de Can Fornaca, a Riudarenes, sembla irreal. En un altiplà allunyat de qualsevol nucli urbà proper afloren unes 800 cases desafiant els forts pendents entre un autèntic laberint de carrers. La presència majoritària de segones residències es fa evident en la poca vida que s'observa al carrer i en la quasi inexistència de comerços. A més, diversos habitatges mostren clars símptomes d'abandonament i degradació. El primer que em ve al cap és que aquest model de vida no m'agrada, que no voldria viure a Can Fornaca.

A la comarca de la Selva l'existència d'urbanitzacions aïllades, com la de Can Fornaca, ha estat des de sempre un greu maldecap per als ajuntaments. El fet que es construïssin, durant els anys 60 i 70, sense procés de parcel·lació, fora del planejament urbanístic, sense serveis, amb pendents enormes i deslligats de qualsevol trama urbana preexistent, ha estat font de tot tipus de problemes, litigis i conflictes. Així, els últims anys hem assistit als enfrontaments entre propietaris de parcel·les d'Aiguaviva Park i l'Ajuntament de Vidreres per la dotació de serveis, a l'incendi forestal que va obligar a desallotjar 5.000 persones de les urbanitzacions de Maçanet, als conflictes amb els veïns d'ètnia gitana a la Goba de Vidreres, a les reivindicacions ecologistes per evitar l'ampliació de Lloret Verd amb 1.000 habitatges o al creixent nombre de robatoris en diferents punts.

Millorar les urbanitzacions

El 2009 el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha endegat la primera convocatòria de la Llei de millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics per tal de regularitzar la seva situació urbanística, completar-ne les obres i proveir-les de serveis. L'Ajuntament de Riudarenes ha presentat Can Fornaca a aquesta convocatòria, si bé durant els últims anys ja hi ha iniciat importants actuacions de millora, com la pavimentació de carrers o la construcció d'una depuradora i un centre cívic.

No hi ha dubte que la construcció d'urbanitzacions aïllades durant els anys 60 i 70 fou un immens error. Avui, però, són una realitat innegable que cal gestionar. I per això el que cal és millorar la seva situació per tal que les seves cases s'omplin de vida tots els dies de l'any i no només els caps de setmana, i per atraure nova població. Només així s'aconseguirà que hi aflorin els comerços, que hi millori la freqüència del transport públic, que s'hi generi un sentiment de barri, que s'hi creïn equipaments socials i que els seus habitants es preocupin per l'espai públic.

Per això, per molt que aquest model urbanístic no ens agradi, cal reivindicar que avui tothom pot viure a Can Fornaca. De fet, viure-hi no deixa de ser un privilegi gràcies a la seva localització als primers contraforts de les Guillerries i a les seves vistes excepcionals del santuari d'Argimon, de l'extensa plana de la Selva i, més enllà, de les Gavarres. Avui a Can Fornaca hi pot anar a viure una parella jove de Girona que cerqui habitatge assequible, un aficionat al ciclisme de muntanya –que hi trobarà les rutes que vulgui–, un escriptor que cerqui soledat però no es pugui pagar una masia a l'Empordà o un aficionat a la natura. I també hi poden viure els fills d'aquella generació que va comprar les cases com a segona residència, que potser decidiran vendre's el petit pis de Santa Coloma de Gramenet i instal·lar-se a una casa amb jardí a la Selva. Només així Can Fornaca serà menys urbanització i més barri.